

ה"ת 26637/11/13 - דוד לוגסי, תכשיטי יד הזהב בע"מ, ח.פ. נגד מדינת ישראל, לוריאור איידלין

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 26637-11-13 לוגסי נ' מדינת ישראל ואח'
בפני כב' השופטת רקפת סגל מוהר
המבקשים
נגד
המשיבות
1. מדינת ישראל
2. לוריאור איידלין
דוד לוגסי תכשיטי יד הזהב בע"מ, ח.פ. 511276073

החלטה

רקע

מונחת בפני בקשת המבקשים - חברה העוסקת במכירת וקניית זהב ותכשיטים ובעליה מר דוד לוגסי (**להלן: "מר לוגסי"**), להחזרת רכוש שלטענתם שייך להם ותפוס בידי המשיבה 1 שלא כדין ובאופן העלול לפגוע פגיעה ממשית בזכויותיהם בו.

אין חולק על כך שהרכוש נשוא הבקשה כולל תכשיטים שנתפסו על ידי משטרת ישראל במהלך חודש ספטמבר 2013, במסגרת חקירת החשד לגניבתם על ידי המשיבה 2, אשר עבדה באותה עת אצל המבקשים.

כחודשיים לאחר תפיסת התכשיטים כאמור, בהחלטת מיום 20.11.13 ולנוכח הסכמתה המותנית של המשיבה 1, נעתרתי לבקשת המבקשים והוריתי על השבת התכשיטים לידיהם, בכפוף להגשת תצהיר הנוגע לערכם הכספי הכולל, צילומם וחתימת המבקשים על התחייבות שלא לעשות בהם כל שימוש עד לתום ההליכים בתיק העיקרי נשוא הבקשה.

בחלוף תקופה מאז הוחזרו התכשיטים לידיהם כאמור, בקשה המשטרה לתפסם בשנית לצורך השלמת חקירה והמבקשים נענו לבקשה זו ומסרום לה בחזרה.

ביום 28.12.14 הגישה המשיבה 1 לבית המשפט כתב אישום המייחס למשיבה 2 את גניבת התכשיטים נשוא הבקשה.

לאור בקשת המשיבה 1, הוריתי על זימונם של המשיבה 2 ובא כוחה גם כן, לדיון שהתקיים בפני בבקשה זו.

נימוקי הבקשה

בבקשתם הנוכחית שהוגשה לבית המשפט ביום 4.5.15 - בקשה לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש), תשכ"ט - 1969 (**להלן: "הפסד"פ"**), "או על בסיס כל דין מתאים אחר", מעלים המבקשים טענות משפטיות ועובדתיות כאחד.

במישור העובדתי טוענים המבקשים כי גניבת התכשיטים גרמה להם בשעתה לטלטלה כספית גדולה וכי אי החזרתם לידיהם כעת והמשך החזקתם אצל המשיבה 1 ללא תכלית, מסבים לה נזקים עצומים.

במישור המשפטי סומכים המבקשים את טענתם בדבר החזקת התכשיטים על ידי המשיבה 1 שלא כדין, על הוראת סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) תשכ"ט-1969 הקובע כי: **"אם תוך שישה חודשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט השלום על פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעונין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע"**.

במהלך הדיון שהתקיים בפני אמר המבקש מר לוגסי את הדברים הבאים:

"הפחד שלי הוא שהתכשיטים ייעלמו. למיטב ידיעתי הם לא מבוטחים כשהם

במשטרה... התכשיטים נלקחו ממני בלי שום צו...".

עמדות המשיבות

את התנגדותה לבקשה נימקה המשיבה 1 בתגובתה בכתב, בהיות התכשיטים **"לב ליבה של המחלוקת בתיק זה"** ובטענה כי בלעדיהם לא תוכל היא להוכיח את אשמתה של המשיבה 2 בעבירות המיוחסות לה.

בהמשך, במהלך הדיון בבית המשפט הסבירה ב"כ המשיבה 1 כי המחלוקת נוגעת לשאלה למי שייכים התכשיטים - האם למבקשים או למשיבה 2 ואמרה: **"אנו סבורים שהראיה הטובה ביותר היא התכשיטים עצמם ולא תמונות"**. בתשובה לשאלתי בדבר נסיבות תפיסת התכשיטים מחדש מידי המבקש מר לוגסי לאחר שאלה כבר הוחזרו אליו כאמור, אמרה ב"כ המשיבה 1 כי היא איננה יודעת האם התכשיטים נתפסו בחזרה על ידי המשטרה בזכות רצונו הטוב של מר לוגסי או בעקבות צו והטעימה כי לשיטתה מדובר בחפץ שנעברה בו עבירה, כלשון סעיף 32 לפסד"פ.

ב"כ משיבה 2 (אשר לא התייצבה לדיון בבית המשפט בעצמה), טען כי כלל לא ברור האם התכשיטים שהוחזרו על ידי המבקשים למשטרה הם אותם תכשיטים שנתפסו ברשות המשיבה 2 לכתחילה וכי ישנו אדם ששמו "רוברטו" ש"הביא קבלות לזיהוי התכשיטים שנתפסו".

דיון והכרעה

לאור אופי הטענות שהועלו בפני, השאלה הראשונה בה עלי להכריע היא האם תפיסת התכשיטים מחדש על ידי המשטרה נעשתה כדין. על מנת שאוכל להתייחס לשאלה זו כראוי, נטלתי מידי ב"כ המשיבה 1 את תיק החקירה העומד בבסיס כתב האישום שהוגש.

במהלך העיון בתיק מצאתי כי:

· בתאריך 17.9.13 תפסה המשטרה ברשות המשיבה 2 תיק ובו תכשיטים שלגרסתה נלקחו על ידה מהחנות שבה

היא עבדה באותה עת (חנות המבקשים - ר.ס.מ) - ר' דו"ח פעולה מיום 17.9.13.

- תפיסת התכשיטים ברשות המשיבה 2 ובביתה בוצעה בעקבות ובמסגרת פעילות משטרתית סמויה ובהסכמתה של המשיבה 2 (ר' דו"ח החיפוש מיום 17.9.13).
- בתאריך 25.9.13 צולמו התכשיטים בתחנת המשטרה וזוהו על ידי המבקש מר לוגסי (ר' לוח צילומים מיום 25.9.13).
- בתאריך 2.12.13 (בעקבות בקשת המבקשים והחלטתי מיום 20.11.13 אשר ניתנה בהסכמת המשטרה), הוחזרו התכשיטים למבקשים לאחר שאלה המציאו תצהיר, הערכת שווי והתחייבות שלא לעשות בהם כל שימוש כל זמן שהיה בהם צורך כראיה משפטית.
- בתאריך 22.5.14, לקראת עימות שעמד להיערך בינו לבין המשיבה 2, התבקש מר לוגסי להגיע אל תחנת המשטרה עם התכשיטים שהוחזרו לרשותו כאמור.
- בתאריך 25.5.14, במהלך העימות שנערך בין השניים, הכחישה המשיבה 2 את גניבת התכשיטים מהחנות וטענה כי הם שייכים לה ולבחור ששמו "רוברטו" (ר' תמליל העימות).
- בתום העימות תפס החוקר רס"ר רועי מסורי מידי מר לוגסי את התכשיטים והכניסם לארון נעול במשרדי תחנת המשטרה (ר' מזכר מיום 25.5.14).
- כתב האישום כנגד המשיבה 2 בו מיוחסת לה גניבת התכשיטים, הוגש ביום 28.12.14.

השתלשלות העניינים המפורטת לעיל, מלמדת על כך שתפיסת התכשיטים בשתי ההזדמנויות - הן ברשות המשיבה 2 ובביתה בפעם הראשונה והן מידי מר לוגסי בפעם השניה, בוצעה בהסכמתם, מכח הוראת סעיף 32 לפסד"פ הקובע כי:

"(א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה..."

יחד עם זה, לאור הזמן שחלף מאז נתפסו התכשיטים בשנית (25.5.14) ועד שהוגש כתב האישום (28.12.14), דהיינו כ- 7 חודשים, עלי לדון בשאלה האם רשאת המשיבה 1 להמשיך ולהחזיק בהם כעת, גם כשלא הוארכה תקופת התפיסה תוך ששת החודשים הראשונים שבמהלכם לא הוגש כתב האישום?

תשובה שלילית לשאלה זו תאיין הצורך בדיון בשאלה השניה שביסוד הבקשה ותחייב את החזרת התכשיטים על אתר.

בבש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון כי:

"לא הרי תפיסת חפץ כהרי המשך ההחזקה בו. המשך החזקת החפץ בידי המשטרה,

כך נקבע, יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים, מעבר לפגיעה שנגרמה לו כתוצאה

עמוד 3

מעצם התפיסה. לפיכך, לא די שתפיסת הנכס נעשתה בעילה מבוררת אלא יש לבחון אם הפגיעה נעשתה לתכלית ראויה ואם המשך החזקת החפץ בידי המשטרה אינו פוגע בבעל הזכות בנכס במידה העולה על הנדרש... סעיף 35 מורה לנו, כי המחוקק קצב פרק זמן של שישה חודשים שאחריו אין המשטרה רשאית להמשיך ולהחזיק בתפוסים. אם המשטרה מבקשת להמשיך ולהחזיק בהם או לחלטם או להשמידם, עליה להזדרז ולפנות לבית המשפט במהלך ששת החודשים מאז התפיסה ולבקש את המשך החזקת התפוסים ולהראות כי הדבר דרוש למטרה ראויה המצדיקה שלילתם זמנית או לצמיתות מבעליהם. לא עשתה כן במהלך ששת החודשים, רשאית המשטרה על פי סעיף 35 לבקש אורכה ובית המשפט יתננה..."

במקרה זה, המשטרה ואף המשיבה 1 המטפלת בתיק עתה ומאז הסתיימה החקירה, לא עשו דבר.

על פי הפסיקה, גם במקרים בהם מנסה המדינה לנקוט ב"קיצור דרך", דהיינו מבקשת הארכה במסגרת התנגדותה לבקשת האדם המבקש את החזרת התפוסים, נחשבת התנהלותה כבלתי ראויה וגם בהקשר זה אמר בית המשפט את דברו במסגרת בש"פ 6686/99 הנ"ל:

"...לא נראה לי, כי יש מקום להתייחס להתנגדות המשטרה לבקשה כאילו היתה זו

בקשה להארכת מועד ולדין בהתנגדות כאילו היתה קיימת החלטה להארכה. כאשר על

הכף מונחת זכות יסוד של הפרט על קניינו ומנגד סמכות הרשות ליטול ממנה את קניינו,

על הרשות למלא בקפדנות אחר הוראות החוק ולנקוט בצעדים המתחייבים ממנו כדי להפעיל את סמכותה. דרישה זו איננה פורמלית גרידא. היא נובעת מתפיסת יסוד של

המחוקק ושל השיטה בדבר האיזון ההולם בין צורכי הציבור ובין זכויות הפרט ואין

להקל ראש בצעדים בהם יש לנקוט בדרך לפגיעה באותן זכויות".

בהקשר זה ר' גם החלטת כב' השופטת ד' ברק-ארז בבש"פ 3405/14 מדינת ישראל נ' חמלני טכנולוגיות (2007) בע"מ.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, לאחר שנוכחתי לדעת כי המשיבה מחזיק בידה תצלומים צבעוניים של כל התכשיטים נשוא הבקשה, כמו גם תצהירים של המבקש מר לוגסי ושל הספקים השונים שסיפקו לו תכשיטים אלה מחד, בעוד המשיבה 2 אשר הודתה תחילה בלקיחתם מחנותו טוענת כעת כי הם שייכים לה ו/או לרוברטו הנ"ל, ומכיון שלא שוכנעתי כי יש בידי המשיבה 1 כדי למנוע באופן מוחלט אפשרות של פגיעה בהם או בערכם מאידך, הנני מורה על החזרת התכשיטים לידי המבקשים בכפוף לחתימתם על התחייבות חדשה ועדכנית שלא לעשות בהם שימוש כלשהו עד לתום ההליכים בתיק העיקרי נשוא הבקשה. זאת לאור נכונות המבקשים לעשות כן ועל מנת שלא לפגוע באפשרות המשיבה 1 להציג את התכשיטים עצמם כראיה במשפט, בבוא העת.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים, בפקס.

תיק החקירה נמצא בלשכתי והמשיבה 1 תוכל לקבלו לידיה באמצעות פקיד העזר.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ה, 15 יוני 2015, בהעדר הצדדים.